# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **O. K.**, zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 4. 12. 2006, sp. zn. 41 Az 4/2005,

**t a k t o :**

**I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 29. 4. 2003, č. j. OAM - 769/VL-16-C10-2002, o neudělení azylu stěžovateli pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), když namítá nesprávné posouzení právní otázky správním orgánem i krajským soudem. Domnívá se totiž, že jeho žádost byla podána důvodně, neboť na jeho případ bylo možné vztáhnout ust. § 12 – § 14 zákona o azylu. Ve své domovské zemi se dostal do finančních potíží, když jej začali pronásledovat tzv. vymahači fiktivních dluhů, zapálili mu dokonce stánek a auto, po něm i jeho rodině stříleli. Stěžovatel navíc zjistil, že státní orgány, u nichž se snažil hledat ochranu, jsou součástí zločineckých struktur, a proto musel vycestovat ze země a požádat o azyl. Doplnil také, že patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur, jimiž je naopak za své nečlenství pronásledován, což jeho domovský stát toleruje. Důvod podání stížnosti spatřuje dále v tom, že žalovaný porušil několik ustanovení tehdy platného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „správní řád“), když nedostatečně provedl dokazování ve věci a své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil, což byl krajský soud povinen přezkoumat. Správní řízení tedy, dle jeho mínění, trpělo procesními vadami, které nelze odstranit, a proto je třeba jej zopakovat. V neposlední řadě stěžovatel nesouhlasí se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal se závěrem žalovaného o neexistenci překážek vycestování, neboť stěžovateli

při návratu na Ukrajinu hrozí nebezpečí mučení a nelidského, ponižujícího zacházení, zejména když státní orgány zjistí, že žádal v ČR o azyl - bude vystaven tzv. administrativní šikaně ze strany milice a dalších státních orgánů. Stěžovatel se tedy domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro přiznání překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu a navrhuje proto, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen; zároveň žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS. Stěžovatel spatřuje přijatelnost své stížnosti v tom, že krajský soud zásadně pochybil, když se dostatečně neřídil předcházejícím zrušujícím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu a v odůvodnění svého rozsudku se navíc nevypořádal s jednotlivými žalobními body; tato pochybení mají dopad do jeho hmotněprávního postavení.

Při zvažování přijatelnosti této kasační stížnosti - v návaznosti na stěžovatelova tvrzení - vycházel zdejší soud ze svého shora uvedeného rozhodnutí, v němž bylo mj. dostatečně vyloženo, že: „*Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti…*“

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal žádná zásadní právní pochybení, přičemž v odpovědi na tvrzení stěžovatele o přijatelnosti jeho kasační stížnosti z důvodu nerespektování předchozího zrušovacího rozsudku zdejšího soudu ze dne 6. 10. 2005, č. j. 2 Azs 416/2004 - 71, podotýká, že toto rozhodnutí řešilo naprosto odlišnou situaci - odmítnutí žaloby pro opožděné doplnění žalobních bodů, kdy Nejvyšší správní soud konstatoval procesní pochybení ze strany krajského soudu, a proto jeho usnesení zrušil. Také námitku o nedostatečném vypořádání se s obecně formulovanými žalobními body je třeba odmítnout s poukazem na mnohá předchozí rozhodnutí tohoto soudu, mimo jiné na rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, sp. zn. 2 Azs 92/2005: “*I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně*

*individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“* Tímto Nejvyšší správní soud odpovídá i na kasační námitky, že žalovaný nedostatečně provedl dokazování a své rozhodnutí následně nepřesvědčivě odůvodnil, na což ve svém rozhodnutí patřičně reagoval i krajský soud.

Také důvody spočívající ve vydírání ze strany soukromých osob Nejvyšší správní soud několikrát posuzoval, a proto i zde odkazuje např. na svá rozhodnutí ze dne 31. 10. 2003 (sp. zn. 4 Azs 23/2003), ze dne 18. 12. 2003 (sp. zn. 6 Azs 45/2003) nebo také na rozsudek ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 4 Azs 7/2003: *„Žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami (s tzv. mafií) v domovském státě je podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu zřejmě bezdůvodná a to tím spíše, pokud žadatel podal žádost o azyl až po delším pobytu v České republice a po policejní kontrole, což svědčí tomu, že důvodem žádosti nebyly problémy žalobce se státními orgány domovského státu, ale toliko snaha o legalizaci pobytu v České republice. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“*

Azylově relevantním důvodem není ani stěžovatelem zmiňovaná „příslušnost k sociální skupině nečlenů zločineckých struktur“ (viz. rozhodnutí ze dne 26. 8. 2004, sp. zn. 5 Azs 187/2004: *„Tzv. „nečleny zločineckých struktur“ nelze považovat za sociální skupinu (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu).“*

K poslední kasační námitce o existenci překážek vycestování, kterými se údajně ani žalovaný, ani krajský soud, nezabývali, zdejší soud opět odkazuje na svá předcházející rozhodnutí - např. ze dne 7. 4. 2004, sp. zn. 6 Azs 47/2003 či ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 4 Azs 7/2003: *„Žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami (s tzv. mafií) v domovském státě je podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu zřejmě bezdůvodná a to tím spíše, pokud žadatel podal žádost o azyl až po delším pobytu v České republice a po policejní kontrole, což svědčí tomu, že důvodem žádosti nebyly problémy žalobce se státními orgány domovského státu, ale toliko snaha o legalizaci pobytu v České republice. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“*

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu